

Rupesin uudelleenkirjoittamaan ainoaa tarinaani jonka olen joskus saanut valmiiksi näin kolmen vuoden jälkeen. Ensimmäinen versio löytyy täältä nimellä Ustropia. Päähenkilöä enkä tarinan perusideaa en ole muuttanut, mutta juoni ja sivuhenkilöt ovat eri. Antakaahan palautetta :D Kolahdus... Toinen kolahdus... kolmas kolaheus säpsäytti minut hereille. Silmäni rävähtivät auki ja todellisuus kiskoi minut irti unten valtakunnasta. Nousin istumaan ja kuulostelin. Kolahdus... veden lorinaa... Tajusin, että se on äiti joka teki keittiössä aamupalaa. Se tarkoitti, että on aika nousta. Laskin jalkani viileälle puulattialle ja tassuttelin yöpaidassa peilin eteen. -Hyvää huomenta Jade. Toivotin itselleni unesta karhealla äänellä. Hymyilin rähjäiselle peilikuvalleni. Silmät vielä sirillään ja tukka hapsottaen laahustin uupunein jaloin omaan kylpyhuoneeseeni. Nyt saisivat unihiekat kyytiä. Pikaisen naamapesun ja hampaitten harjauksen jälkeen istahdin meikkipöytäni ääreen valmistelemaan itseäni koulua varten. En uhrannut laittautumiseen tunteja ja miljoonia eri aineita. Pikainen ehostus ja kiiltäväksi harjatut hiukset antoivat muille sellaisen kuvan, että välitin ulkonäöstäni muttei se ollut kaikki kaikessa. Huoneeni oli melko suurehko. Sängyn, vaatekkaapin ja meikkipöydän lisäksi minulla oli oma kylpyhuone (koska, daa jokainen teini tarvitsi oman kylpyhuoneen) lattioilla oli jonkin verran tilaa liikkua. Huom, silloin kun se ei ollut vaatteiden ja muiden roinan peitossa. Siivoaminen ei ollut ihan minun juttuni, mutta ajan myötä sotku kävi hermoille ja silloin oli pakko kaivaa imuri esiin. Äiti huhui minua keittiöstä, kun kiinnitin korvakorut paikoilleen. Tarkistin vielä lopputuloksen kokovartalopeilistä ennen kuin kiidin käytävälle ja portaat alas keittiöön. Isä luki päivän uutiset vasta painetusta sanomalehdestä ja äiti hääräsi esiliina päällä lieden äärellä sekoittaen vimmatusti jotain kattilassa. Istahdin pöytään ja eteeni lennähti kulho, lusikka ja lasi. -Huomenta, toivotin kurottaen kohti mehutölkkiä. -Mmh, huomenta, isä mutisi selvästi uppoutuneena lehteensä. Sivusilmällä hän vilkaisi kurotteluani ja irroitti toisen kätensä lehdestä ojentaakseen tölkin. Tyytyväisenä kaadoin mehua lasiini samalla kun äiti lappoi mannapuuroa lautaselleni. -Huomenta Jade, hän huikkasi ja painoi suukon otsalleni. Siihen se sitten jäikin, kun hän oli kiikuttanut likaisen kattilan altaaseen hän viskasi esiliinan yltään ja sen alta paljastui tyylikäs jakkupuku. Hiukset tiukalla sykeröllä pään päällä toivat ryhdikkyyttä koko hänen olemukseensa. Hänen kehonsa puhui kaikkea muuta kuin hänen ikänsä. Jos katsoi tarkkaan, saattoi huomata pienet juomut hänen otsallaan mutta mikään muu ei kielinyt hänen lähemmäs viittäkymmentä lähenevästä iästään. Ovi kolahti ja äiti oli kadonnut aamu-utuiheen kevätilmaan ja kaasutti tielle mustalla Audi A6:llaan jättäen taakseen pölypilven. Isän katse ei irroittautunut hetkeksikään painomusteesta, ja söin aamupalani täydessä hiljaisuudessa, jonka rikkoi silloin tällöin ohuen paperin kahina. Tyhjennettyäni puurokulhoni sanoin isälle pikaiset heipat, vaikka tiesin ettei häneltä nyt vastausta heruiskikaan. Kun hän laittoi harmaat aivosolunsa töihin ja keskittyi yhteen asiaan, ei ajatuksilla ollut varaa tehdä mitään muuta. Tehokas työskentelijä hän kylläkin oli, nikkaroi tuon tuostakin, mitä hienompia rakennelmia. Talo, jossa asuimme oli isän rakentama, samoin vieressä nököttävä saunamökki. Isäkään ei ollut mikään ikäloppu, ainakaan hän ei siltä näyttänyt. Ainainen sotku hiuksissa ja keskittynyt katse teki hänestä hullunkurisen näköisen. Isä oli fiksu ja työskenteli tekniikan insinöörinä tällähetkellä. Hänellä oli ties mitä tutkintoja ja kortteja eri aloille ja ajoneuvoille. Ei ollut moottoria jota hän ei osaisi hallita. Ilman vahinkoja ei hän kaikkea ollut oppinut. Valkoiset arvet käsissä ja jaloissa olivat tulleet ties mistäkin, jotkut olivat tuoreita, mutta jotkut olivat niinkin kaukaa kun hän itse temmelsi nuorena ja innokkaana. Molemmat vanhempani olivat mielestäni hyviä esimerkkejä ja heitä sopi ihailla. Seisoin eteisen peilin edessä ja kiskoin takin päälleni ja sujautin tennarit jalkaan. Tarkistin vielä kokonaisuuden peilistä ennen kuin sieppasin koululaukkuni ja astuin kirpeään ulkoilmaan. Kävelin hiekkatietä pitkin lähimmälle bussipysäkille. Ympäriilläni oli valtavasti peltoa ja metsää

jotka isäni omisti. Kivenheiton päässä meiltä oli suuri vaja jossa oli jos jonkinlaista ajoneuvoa mikä mihinkin tarkoitukseen. Pellot oli laitettu kuntoon kylvää varten, kyntöaura oli vetänyt ruskeaan tasaiseen maahan urat joihin saataisiin vilja kylvettyä. Itsekin olin ajanut isän opastuksella monia noista kulkupeleistä. Jos rehellisesti sanotaan, en siitä erityisemmin pitänyt, mutta kyllä sitä joskus tuli ajettua. Bussi oli myöhässä niin kuin aina. Toukokuu ei ollut mitenkään erityisen lämmin, lehtien pinnassa oli aamuisin vielä kuuraa ja ilma pysytteli kymmenen asteen alapuolelle. Näin sinisen bussin pilkahduksia kauempana ja kaivoin kortin valmiiksi esiin. Kun bussi tuli kohdalle heilautin kättäni ja odotin sen pysähtyvän. Mutta ihmetyksekseni se ei pysähtynytkään, vaan ajoi lievää ylinopeutta nenäni edestä. Meni hetki ennen kuin tajusin mitä tapahtui. Hämmennyin, ei tällaista koskaan ennen ole käynyt. Olinkohan sittenkään heilauttanut kättäni tarpeeksi huomattavasti, vai eikö kuski nähnyt minua. Sitten iski ärsytys, mikä ihme kuski se luuli olevansa. Tästä tekisin kyllä valituksen, mietin ja aloin tulistuneena marssia kohti kotia. Saavuin pihaan vain huomatakseni, että pihan toinenkin autopaikka oli tyhjä. Audi RS6 Avant puuttui pihasta ja päättelin, että iskä oli lähtenyt työpaikalleen. Loistavaa, miten minä nyt menisin reilut kymmenen kilometriä kouluun? Mietin vaihtoehtojani, seuraava bussi menisi vasta tunnin päästä eli missaisin kaksi ekaa tuntia. Polkupyöräni takakumi oli puhki joten sekään ei ollut vaihtoehto. Mönkkärillä en liikenteen seassa voisi ajaa, korttia kun ei ollut. Aloin jo turhautua kun silmäni osui ulko-ovessa riippuvaan hevosenkenkään. Tietysti! Bruno! Kiersin talon taakse ja juoksin lyhyen metsäpolun läpi aitaukselle, jossa pikimusta ruunani seisoi mutustellen heinää. Se nosti päätään kun juoksin aitaukselle ja hörähti lempeästi. En ehdi antaa makupaloja tai paijaila sitä vaan sieppasin riimunnarun aidalta ja talutin hevosen nopeasti talliin. Ryntäilin sinne tänne etsiessäni sukkaa, satulaa ja suitsia. Muut hevoset kurkottelivat päitään uteliaina karsinoistaan. Vihasin sitä miten ne näyttivät huvittuneilta, kun satulat ja suitset putosivat käsistäni ja turhautuneen ärähdyksen jälkeen sain ne raahattua Brunon karsinaan. -Teinä en katsoisi minua lainkaan tuohon sävyyn tai puolitan kaura-annoksenne, uhosin ja suittuani Brunon sujautin sille varusteet päälle. Suuttumukseni bussikuskia kohtaa kasvoi, kun äherrän ja kelloa katsottuani tajusin etten kerkeäisi ensimmäiselle tunnille, vaikka laukkaisin kiitolaukkaa koko matkan. Tallipihalla heilautin itseni selkään ja tasapainoilin koululaukun eteeni niin ettei se vain putoaisi. Kun olin valmis käänsin Brunon metsätielle ja kannustin samantien raviin. Tästä tulisi uuvuttava matka molemmille. Brunon kaviot takoivat pehmeää neulas pohjaa ja hevonen puuskutti jo ankarasti. Kirosin etten ajanpuutteen vuoksi kerennyt lämmittämään sitä kunnolla. Kannustin Brunoa jatkamaan laukkaa vielä vähän matkaa, vielä tuolle risteykselle saakka, sitten voisin hidastaa, ajattelen. Samassa pensaassa rasahti ja sishahti. Bruno pysähtyi niin äkisti, että sain käyttäa kaiken voimani etten lentänyt kaulan yli. Toivuttuani pysähdyksestä tuijotin pusikkoon joka sihisee. Bruno pälyili tätä epäilevästi selvästi vaistoten vaaran. Näin pienen vilauksen nahan peittämästä nahkasta, kun pensaikosta sinkosi kyykäärme. Suu auki se sähisi ja Brunolle se riitti. Se nousi pystyyn ja huitoi etujaloillaan. En lainkaan varautunut ja tunsin kuinka liu'uin selkää pitkin ja tömähdin maahan. Haukoin henkeäni kun kova maankamara löi ilmat keuhkoistani ja otteeni ohjaksista lipesi. Sillä hetkellä kun Bruno tajusi olevansa vapaa se singahti matkaan, kadoten nopeasti metsään. Nousin pystyyn ja huusin tätä nimeltä. Ei voi olla totta. Ei näin voi käydä. Mietin. Vierestä kuuluva sähinä herätti minut ajatuksiatani ja näin taas käärmeen. Peräännyin varautuneena, käärme näytti ärtyneeltä. Ehkä olimme tulleet liian lähelle sen pesää. Peräännyin hitaasti irrottamatta katsettani siitä ihan siltä varalta, että se päättäisi hyökätä. Kun pääsin tarpeeksi kauas istahdin puunjuureen tuskastuneena. Miten nyt pääsisin kouluun? Tai ylipäätään mihinkään. En ollut varma mistä suunnasta olin tullut ja kouluun oli

matkaa vielä monta kilometriä. Tajusin samassa, että koululaukkuni oli yhä Brunon selässä. Voihkaisin. Siinä oli koulutavarani, joten ne löytyisivät kotoa jonne Bruno oli selvästikkin suunnannut. Kännykkäkin oli laukussa, eli en voinut soittaa apua. Mitä ihmettä nyt tekisin? Haravoin maata samalla kun mietin ja samassa sormeni hipaisivat jotain kylmää ja sileää. Katsoin tarkemmin ja poimin neulasten seasta violetin, aavistuksen siniseen vivahtavan kiven. Kivi oli soikea, rypäleen muotoinen ja täysin sileä. Pyörittelin sitä sormissani ja sivelin sen viileää pintaan. Mistäköhän tämäkin oli tänne eksynyt? Mietin. Pyöritellessäni kiveä tunsin miten se alkoi lämmetä. Hämmästyin ja katsoin kiveä tarkemmin, sen sisällä näytti olevan oranssia hehkua, jonka voimistuessa kiven lämpötila kohosi. Nostin äkkiä katsettani kun huomasin, että näkymät ympärilläni alkoivat valua pois, kuin vesivärit. Nousin seisomaan, vain nähdäkseni, että paikka missä olin istunut oli enään pelkkä musta läntti. Ja niin oli kaikki muukin, en nähnyt mitään muuta kuin mustaa. -Apua! Mitä tämä on? Auttakaa joku!! Mustuuden tilalle alkoi pikkuhiljaa piirtyä uusi maisema. Kuin joku olisi maalannut kankaalle, ensin ääriviivat, sitten yksityiskohtia, lopuksi värit. Ja pian huomasin seisovani mukulakivitiellä, aivan eri paikassa missä äsken olin ollut. Ainoa ajatukseni sillä hetkellä oli: Voi paska!